

ONAFHANKELIJKE SOCIALISTISCHE PARTIJ.

Beginselverklaring.

I. De ontwikkeling van het kapitalisme heeft geleid tot een toestand, die met de formuleering „Ondergangperiode van het kapitalisme” het nauwkeurigst wordt aangegeven en die tegelijkertijd de periode van de proletarische revolutie is.

In deze periode voltrekken op- en neergang van de conjunctuur zich niet langer zóó, dat een volledige, alzijdige ontwikkeling der productiekrachten gewaarborgd wordt, en dat iedere nieuwe conjunctuurcyclus een hooger peil aanwijst.

Integendeel, het kenmerkende van de tegenwoordige periode is, dat enerzijds de voortgeschreden industrialisatie, de revolutionaire beweging der koloniale en half-koloniale volken en het bestaan van Sovjet-Rusland, een opwaartsche beweging van het kapitalisme, voor zoover het de noodzakelijke uitbreiding betreft, beletten; terwijl anderzijds de voortgeschreden technische en organisatorische ontwikkeling, het trust- en kartelwezen, de rationalisatie, zoowel in industrie als in landbouw, het aanpassingsvermogen van het stelsel, noodzakelijk voor het te boven komen van de conjunctuur-crisissen, belemmeren.

Zoo is een te boven komen van de conjunctuurcrisisen nog slechts mogelijk en gedurende steeds korter wordende perioden, en door gelijktijdige vernietiging van de oudere vol-ontwikkelde deelen van het kapitalisme — een ontwikkeling dus van catastrophalen aard, die de structuur-crisis van het kapitalisme laat bestaan.

II. Dit alles heeft in de eerste plaats betrekking op het oudere, Europeesche kapitalisme, dat, geklemd tusschen het jongere Amerikaansche kapitalisme en de nieuwere industriegebieden, tusschen het opstandige Oosten en het groeiende Sovjet-socialisme, aan het eind van zijn kapitalistische mogelijkheden is gekomen.

Voor dit deel van het kapitalisme is de ondergangperiode in den meest actueelen vorm aanwezig en de korte momenten van een betere conjunctuur zullen niet in staat zijn de millioenen-werkloosheid van het industrie-proletariaat en de millioenen-armoede van de agrarische bevolking te doen verdwijnen.

In het kapitalistisch systeem is voor een industrieel en agrarisch hoogontwikkeld Europa geen plaats meer.

Alle kapitalistische pogingen, om door de vorming van een Vereenigd Europa dezen ondergang af te wenden, zijn niet alleen door de onderlinge tegenstellingen tot mislukking gedoemd, doch ze kunnen ook slechts leiden tot vernietigende imperialistische en koloniale oorlogen en tot botsingen met Sovjet-Rusland, waardoor de ondergang van Europa nog slechts bespoedigd kan worden.

Niet alleen in, doch ook buiten Europa is door de onderlinge tegenstel-

lingen het oorlogsgevaar groeiende, zooals uit het optreden van Japan in het Verre Oosten ten duidelijkst blijkt. Zoowel dit groeiende oorlogsgevaar als de toenemende kracht van de fascistische beweging vormen ernstige bedreigingen van lot en leven der arbeidersklasse.

III. Deze situatie maakt iedere gedachte aan een geleidelijke ontwikkeling, waarbij het socialisme langzaam, binnen een bloeiend kapitalisme, zou tot stand komen, tot een uiterst gevaarlijke illusie.

Met den ondergang van het Europeesche kapitalisme is ook de materiele basis van het Europeesche reformisme aan het verdwijnen.

Daarom staat de Europeesche arbeidersklasse in deze periode voor de keuze: of het Socialisme-nú, of de ondergang.

Het Socialisme is voor de Europeesche arbeiders economisch, politiek en moreel tot de taak der practische politiek geworden.

Deze taak, de strijd voor de Socialistische Vereenigde Staten van Europa, kan slechts volbracht worden in de nauwste samenwerking met Sovjet-Rusland en met den nationalen bevrijdingsstrijd der onderdrukte volken.

Zou het Europeesche socialisme niet in staat zijn de arbeidersklasse rijk te maken voor de proletarische revolutie, die noodig is voor het vervullen van deze taak, dan zou het socialisme met grootere moeilijkheden en ten koste van geweldige offers eerst later, in een economisch en politiek geheel gewijzigde wereld, moeten worden veroverd.

IV. De actualiteit van het Socialisme moet dus in het middelpunt van iedere realistische klassepolitiek der arbeiders staan.

Zonder verovering van de politieke macht is een program van maatregelen, om het economisch leven in een snel tempo te socialiseeren, niet te verwezenlijken.

In dezen strijd om de macht moet het Socialisme zoo lang mogelijk gebruik maken van de parlementair-democratische middelen en methoden, zonder daardoor ook maar een oogenblik de alles overheerschende beginselen van den klassenstrijd in gevaar te laten brengen of te laten verzwakken, en met afwijzing van nationale en internationale samenwerking of coalities met burgerlijke partijen.

Door de heerschende klasse voor de keus gesteld tusschen machteloosze parlementaire democratie of verwezenlijking van het socialisme, moet de arbeidersklasse van alle, parlementaire en buitenparlementaire, middelen gebruik maken om de macht te veroveren en te behouden.

V. In de crisis van het kapitalisme wordt het onderscheid tusschen formeele democratie en feitelijke dictatuur steeds kleiner.

Een werkelijke strijd tegen deze door de kapitalisten steeds meer toegepaste methode is slechts mogelijk door een gelijktijdigen strijd tegen schijn-democratie en democratische illusies.

Tegen deze democratie, waaromheen zich thans de geheele reactie groepeerft, moet onze actie gericht zijn.

De Europeesche arbeiders strijden voor een werkelijke economische en

politieke democratie, en ze doen dat op een wijze, die in overeenstemming is met hun geestesgesteldheid en die niet kan leiden tot de dictatuur van een partijbureaucratie en tot een politiek van avontuur en putschisme.

Ze voeren hun strijd als breede massa-actie, door middel van hun partijen, vakverenigingen en andere instanties der arbeidersbeweging, die naar ledenaantal, inzicht en strijdbaarheid versterkt moeten worden. Ze weten dat in dien strijd de botsing met de machtsmiddelen van den kapitalistischen staat onvermijdelijk is en dat in een dergelijke revolutionaire situatie de heerschende klasse zich met geweld zal trachten te handhaven en dat de arbeidersklasse er rekening mee heeft te houden, dat zij in zulke situaties slechts overwinnen kan als zij bereid is tegenover de dwangmiddelen der heerschende klasse haar eigen dwangmiddelen te plaatsen.

Ze weten ook dat, na de verovering van de macht, allereerst de handhaving der socialistische heerschappij noodzakelijk is, en dat vernietiging der contrarevolutie en kapitalistische krachten de eerste plicht is.

De heerschappij der arbeiders kan, terwijl ze streeft naar een volkomen democratie, geen enkelen vorm van democratie toelaten die de handhaving van haar macht belet of belemmert. Tegenover de dictatuur van de bourgeoisie, de kleine minderheid, stelt het proletariaat, de groote meerderheid, voor de doorvoering van zijn socialistisch program, zijn eigen dictatuur, de dictatuur van het proletariaat, die uitgeoefend wordt door de organisaties van het proletariaat.

VI. Het is de taak der O.S.P., door de wijze waarop ze haar actie en propaganda voert, de arbeidersklasse niet alleen die kennis bij te brengen, maar ook die geesteshouding, die karaktereigenschappen aan te kweken die in overeenstemming zijn met de grondgedachte: „De bevrijding der arbeidersklasse kan alleen het werk van de arbeidersklasse zijn.”

Daarom is noodzakelijk dat de partij zoo opgebouwd wordt, dat de democratie in de partij gewaarborgd is, zoodat eenerzijds een voortdurende controle en beïnvloeding van alle leidende organen, het P.B. meegerekend, door de leden verzekerd is, anderzijds eveneens een stevige discipline bij de uitvoering van genomen besluiten gehandhaafd wordt.

VII. Uitgaand van den nood der werkloozen en werkenden, moet de arbeidersklasse haar eischen voor directe verbetering van het lot der breede massa stellen, zonder een oogenblik te vergeten, dat deze eischen betreffende loon, uitkeeringen, werktijd, enz. slechts dan te verwezenlijken zijn als de politieke macht der arbeiders in staat is, deze maatregelen door beheersching van het economisch leven te voltrekken.

Iedere strijd voor de werkloozen, iedere loonstrijd moet zóó gevoerd worden, dat de arbeiders er zich van bewust worden, dat dit alles slechts een voorbereiding tot en een deel van den strijd voor het Socialisme-nú is.

Het is de taak van de O.S.P., samenwerkend met allen, die de werkelijke actie voeren willen, zij het ook slechts voor een gedeelte van het program, leiding te geven in dezen strijd voor het Socialisme.